

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

La pregària, font de Misericòrdia

La paràbola evangèlica que acabem d'escoltar (cf. Lc 18,1-8) té un ensenyament important: «cal pregar sempre sense defallir» (v. 1). Per tant, no es tracta de pregar alguna vegada, quan em ve de gust. No, Jesús diu que cal «pregar sempre, sense defallir». I presenta l'exemple de la vídua i el jutge.

D'aquesta paràbola Jesús en treu una doble conclusió: si la vídua era capaç de doblegar el jutge injust amb la seva petició insistent, Déu, que és Pare bo i just, «no farà justícia als seus elegits que clamen a ell de nit i de dia?»; i a més no els farà esperar gaire, sinó que «els farà justícia molt aviat» (v. 7-8).

Per això Jesús anima a pregar «sense defallir». Tots tenim moments de cansament i de desànim, sobretot quan la nostra pregària sembla ineficax. Però Jesús ens assegura: a diferència del jutge injust, Déu escol-

ta amb promptitud els seus fills, encara que això no vol dir que ho faci quan i com voldríem. La pregària no és una vareta màgica! Ens ajuda a conservar la fe en Déu, a confiar en ell encara que no compreguem la seva voluntat. En això, el mateix Jesús —que pregava tant!— ens és un exemple.

L'objecte de la pregària passa a segon terme; el que importa abans que res és la relació amb el Pare. Això és el que fa la pregària: transforma el desig i el modela a la voluntat de Déu, sigui la que sigui, perquè qui prega aspira en primer lloc a la unió amb Déu, que és Amor misericordiós.

Demaneu al Senyor una fe que es faci pregària incessant, perseverant, com la de la vídua de la paràbola, una fe que s'alimenti del desig de la seva vinguda.

(Dimecres, 25 de maig de 2016.)

REFLEXIONS

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN La pau es diu de moltes maneres (i IV)

La cinquena forma de pau és la interpersonal, la que té lloc entre els membres de l'espècie humana. Sant Agustí ens recorda que la pau entre els homes és la concòrdia ben ordenada. La perfecta expressió d'aquesta harmonia interpersonal és la virtut de l'amistat que, com Aristòtil exposa, és una relació de mútua benvolença entre dues o més persones. L'amistat, però, no és possible amb tots els ciutadans o vilatans, però sí que és possible la concòrdia, la cordialitat, el tracte respectuós.

Observo que aquesta és una de les formes de pau més absents en el nostre món. Manca molta pau en les relacions interpersonals. Detecto que les nostres vinculacions són generalment superficials, que temen descendir a nivells massa foscos.

La cinquena forma de pau és la pau domèstica. En hi hem referit, de passada, en el pròleg. És l'ordre dins de la pròpia llar, un ordre que genera tranquil·litat, perquè tot funciona

com ha de funcionar, no hi ha desgavell, ni estridències. Aquesta pau domèstica és anhelada per tots, especialment en un context tan competitiu i àrid com el que vivim.

La sisena modalitat de pau és la pau cívica, la que té lloc dins de la ciutat quan aquesta és correctament dirigida i hi ha ordre en ella. La pau de la ciutat té directa relació amb com és comandada, però també amb les virtuts que atresoren els seus ciutadans. Un poble virtuós viu ordenada i això genera tranquil·litat social.

Finalment, la setena i darrera forma de pau és la pau celestial que és una pau que transcendeix l'ordre del món, però és el contingut de l'esperança. És la tranquil·litat total, immutable, perfecta, estable, que coneix variacions de cap tipus, que no pateix cap sofriment ocult, que no ha d'estar pendent d'alguna part que es revoltarà.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1C 2,1-5 / SI 118 / Mc 6,17-29]. El Martí de sant Joan Baptista, decapitat (s. i), venerat a Sebaste; santa Sabina, màrtir; sant Adelf, bisbe.

30. ■ Dimarts [1C 2,10b-16 / SI 144 / Lc 4,31-37]. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. iv), patró de Vilafranca del Penedès; sant Fiacre, ermità, patró dels botànics i jardiners; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839). Lleida i Urgell: sant Lluís de França.

31. ■ Dimecres [1C 3,1-9 / SI 32 / Lc 4,38-44]. Sant Ramon Nonat, religiós mercedari, dels primers, captiu a Algèria, cardenal, patró de Cardona; sant Nicodem, amic i seguidor de Jesús; sant Arístides, abat.

SETEMBRE

1. ■ Dijous [1C 3,18-23 / SI 23 / Lc 5,1-11]. Lleida: sant Lleïr, bisbe; Sant Feliu de Llobregat: beat Josep Samsó i Elias, prev. i mr.; Urgell: sant Gil o Gili, abat, penitent a Núria; sant Ar-

tur, mr.; santa Anna, profetessa; sant Llop, bisbe.

2. ■ Divendres [1C 4,1-5 / SI 36 / Lc 5,33-39]. Sant Antolí o Antoní, mr.; santa Ingrid, vg. dominicana sueca (†1282); santa Raquel, mariona bíblica (dona de Jacob).

3. ■ Dissabte [1C 4,6-15 / SI 144 / Lc 6,1-5]. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i doctor de l'Església, abans monjo, patró de la música; Tortosa: Mare de Déu de la Cinta, apareguda, segons tradició, a la Catedral de Tortosa el 1178;

santa Basilissa, verge i màrtir; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, màrtir.

4. ■ Diumenge vinent, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setmana) [Sa 9,13-19 / SI 89 / Flm 9b-10.12-17 / Lc 14,25-33]. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; santa Rosa de Viterbo, verge; santa Rosalia de Palerm, verge; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).

Diumenge XXII de durant l'any

COMENTARI

Com més gran ets, més humil has de ser

L'exhortació sapiencial a ser *modest i humil* es refereix a la relació dels creients amb Déu —sobretot els governants i poderosos—. Però la relació amb Déu té com a camp de verificació diària la relació amb els germans, perquè humilitat davant Déu i modèstia-dolcesa amb els homes són com les dues cares d'una mateixa moneda.

Fill meu, sigues modest en tot el que facis: perquè així et veuràs més estimat que el qui dóna esplèndidament.

El consell, vàlid per a tothom, té uns destinataris preferents: *Com més gran ets, més humil has de ser.*

La desgràcia dels orgullosos no té remei. Perquè l'orgull, planta dolenta arrelada en ells, els tanca el cor impedit-los d'acollir el do de Déu.

Però el cor dels assenyats s'alegra de sentir parlar amb seny els qui de debò escolten Déu, veritablement poderós, que revela els seus secrets als humils.

La darrera part d'*He* (12,14-13,18) exhorta a la santedat de vida començant amb solemnitat programàtica: *Busqueu la santedat ja que sense santedat ningú veurà el Senyor.*

En el camí vers la santedat, He compara la via de l'Antic Testament amb la nova via oberta per Jesús notant el contrast radical entre la perspectiva de l'Antiga Aliança, *tota ella negra nuvolada i tempesta* (fins al punt que *els mateixos que sentiren la veu al Sinaí suplicaren que no continués parlant-los*) enfront la de la Nova Aliança que és *l'aplec festiu dels ciutadans del cel* en clima de pau i confiança: *valors propis dels qui realment s'acosten a Déu i a Jesús, mitjancer de la Nova Aliança.*

Lc 14,1-17,10 presenta una sèrie d'ensenyaments de Jesús emmarcats per la circumstància del «menjar».

L'evangeli presenta en *paràbola* sentències sapiencials on la norma social per un convit (*Quan algú et convida a un dinar de casament, no et posis al primer lloc*) esdevé criteri de comportament cristià: *Tothom qui s'enalteix, serà humiliat, però el qui s'humilia, serà enaltit.*

L'ensenyament acaba amb sentència de benaurança: *Quan fas un dinar, no hi cridis els teus amics, ni germans, ni veïns rics. Més aviat convida-hi pobres. Ells no tenen res per recompensar-t'ho i Déu t'ho recompensarà.*

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

(Sir 3,19-21.30-31)

Fill meu, sigues modest en tot el que facis i et veuràs més estimat que el qui dóna esplèndidament. Com més gran ets més humil has de ser, i Déu et concedirà el seu favor.

Déu, que és veritablement poderós, revela els seus secrets als humils. La desgràcia dels descreguts no té remei, perquè ha arrelat en ells una planta dolenta. El cor dels assenyats comprèn els proverbis dels assenyats, l'orella atenta s'alegra de sentir parlar amb seny.

▶ Salm responsorial (67)

R. *Instal·làreu els pobres, Déu nostre, al país fèrtil del vostre patrimoni.*

Que s'alegrin davant d'ell els justos, / que no playin res per celebrar el seu triomf. / Canteu al Senyor, lloeu el seu nom, / celebren davant d'ell el seu triomf. R.

Déu és pare d'orfes, / defensor de viudes, / des del lloc sagrat on resideix. / Déu dóna casa als desemparats, / allibera els captius i els enriqueix. R.

Senyor, vau fer caure una pluja abundant / per refer els vostres camps esgotats; / vau allotjar-hi la vostra família. / Instal·làreu els pobres, Déu nostre, / al país fèrtil del vostre patrimoni. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 12,18-19.22-24a)

Germans, vosaltres no us heu acostat a aquella muntanya palpable del Sinaí, que era tota ella foc ardent, fosc, negra nuvolada i tempesta, ni heu escoltat el toc del corn i la veu que pronunciava aquelles paraules. Els mateixos que sentiren la veu suplicaren que no continués parlant-los. Vosaltres us heu acostat a la muntanya de Sió, a la ciutat del Déu viu, la Jerusalem celestial, a miríades d'àngels, a l'aplec festiu dels primers inscrits com a ciutadans del cel; us heu acostat a Déu, jutge de tots, als esperits dels justos que ja han arribat a terme, a Jesús, el mitjancer de la nova aliança.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

(Lc 14,1.7-14)

Un dissabte, Jesús entrà a menjar a casa d'un dels principals fariseus. Ells l'estaven observant. Jesús notà que els convidats escollien els primers llocs i els proposà aquesta paràbola: «Quan algú et convida a un dinar de casament, no et posis al primer lloc: si hi hagués un altre convidat més honorable que tu, vindria el qui us ha convidat a tots dos i et diria: "Cedeix-li el lloc", i tu hauries d'ocupar el lloc darrer, tot avergonyit. Més aviat quan et conviden vés a ocupar el lloc darrer, i quan entrarà el qui t'ha convidat et dirà: "Amic, puja més amunt." Llavors seràs honorat davant tots els qui són a taula, perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.» Després digué al qui l'havia convidat: «Quan facis un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni altres parents teus, ni veïns rics. Potser ells també et convidarien, i ja tindries la recompensa. Més aviat, quan facis una festa, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Felicitat de tu, llavors: ells no tenen res per recompensar-t'ho, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitaran els justos.»

▶ Lectura del libro del Eclesiàstic

(Eclo 3,17-20.28-29)

Hijo, actúa con humildad en tus quehaceres, y te queerrarán más que al hombre generoso. Cuanto más grande seas, más debes humillarte, y así alcanzarás el favor del Señor. «Muchos son los altivos e ilustres, pero él revela sus secretos a los mansos». Porque grande es el poder del Señor y es glorificado por los humildes. La desgracia del orgulloso no tiene remedio, pues la planta del mal ha echado en él sus raíces. Un corazón prudente medita los proverbios, un oído atento es el deseo del sabio.

▶ Salmo responsorial (67)

R. *Tu bondad, oh, Dios, preparó una casa para los pobres.*

Los justos se alegran, / gozan en la presencia de Dios, / rebosando de alegría. / Cantad a Dios, tocad en su honor; / su nombre es el Señor. R.

Padre de huérfanos, protector de viudas, / Dios vive en su santa morada. / Dios prepara casa a los desvalidos, / libera a los cautivos y los enriquece. R.

Derramaste en tu heredad, oh Dios, una lluvia copiosa, / aliviaste la tierra extenuada; / y tu rebaño habitó en la tierra / que tu bondad, oh Dios, preparó para los pobres. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos

(Heb 12,18-19.22-24a)

Hermanos:

No os habéis acercado a un fuego tangible y encendido, a densos nubarrones, a la tormenta, al sonido de la trompeta; ni al estruendo de las palabras, oído el cual, ellos rogaron que no continuase hablando. Vosotros, os habéis acercado al monte Sión, ciudad del Dios vivo, Jerusalén del cielo, a las miríadas de ángeles, a la asamblea festiva de los primogénitos inscritos en el cielo, a Dios, juez de todos; a las almas de los justos que han llegado a la perfección, y al Mediador de la nueva alianza, Jesús.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas

(Lc 14,1.7-14)

Un sábado, Jesús entró en casa de uno de los principales fariseos para comer y ellos lo estaban espionando. Notando que los convidados escogían los primeros puestos, les decía una parábola: «Cuando te conviden a una boda, no te sientes en el puesto principal, no sea que hayan convidado a otro de más categoría que tú; y venga el que os convidó a ti y al otro y te diga: "Cédele el puesto a éste". Entonces, avergonzado, irás a ocupar el último puesto. Al revés, cuando te conviden, vete a sentarte en el último puesto, para que, cuando venga el que te convidó, te diga: "Amigo, sube más arriba". Entonces quedarás muy bien ante todos los comensales. Porque todo el que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltido.» Y dijo al que lo había invitado: «Cuando des una comida o una cena, no invites a tus amigos, ni a tus hermanos, ni a tus parientes, ni a los vecinos ricos; porque corresponderán invitándote, y quedarás pagado. Cuando des un banquete, invita a pobres, lisiados, cojos y ciegos; y serás bienaventurado, porque no pueden pagarte; te pagarán en la resurrección de los justos.»